

-+

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 4519/23
16.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије судије Горана Савића, председника већа, судије Бранке Жерајић и судије Јелене Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца СБМ ХОЛДИНГ БЕОМЕДИЦИНА д.о.о. Београд. Булевар Војводе Бојовића бр. 4. чији је пуномоћник адвокат Бранислав Бјелица из против туженог РС - Министарство одбране - Војнограђевински центар Београд КЈС 61040. кога заступа Војно правобранилаштво, Београд. ул.Тимочка бр.15, ради неоснованог обогаћења, вредност предмета спора 8.969.916,00 евра у динарској противвредности, у поступку по жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 6267/2021 од 15.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба туженог, као неоснована, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 6267/2021 од 15.06.2023. године у ставу I изреке у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 8.969.916.00 евра са законском затезном каматом од 15.06.2023. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, у року од 8 дана од дана пријема писменог орпавка пресуде, као и у ставу II изреке.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду П 6267/2021 од 15.06.2023. године у ставу I изреке у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу плати законску затезну камату на износ од 8.969.916.00 евра од 07.07.2015. године, до 15.06.2023. године, и **ОДЛУЧУЈЕ:**

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца у делу којим тражи да му тужени плати законску затезну камату на износ од 8.969.916.00 евра од 07.07.2015. године, до 15.06.2023. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, као неоснован.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка плати износ од 18.000,00 динара.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу I усвојен је тужени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 8.969.916.00 евра са законском затезном каматом од

07.07.2015. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. а све року 8 дана од дана пријема писменог отиравка пресуде, а у ставу II обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 4.306.921.00 динара.

Против наведене пресуде, благовремену и дозвољену жалбу изјавио је тужени због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У образложењу жалбе указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Тужени такође оспорава да је тужилац доказао да је платио купопродајну цену у целости, да је уговорена цена по тржишним условима, уједно оспоравајући и савесност тужиоца, те право на повраћај уплаћеног износа. Указује да је уговор закључен супротно Закону о промету непокретности, важећи у време закључења али и Закону о средствима и финансирању ЈНА. У смислу жалбених навода предлаже да се побијана одлука укине и предмет врати првостепеном суду на поновно поступање, или иста преиначи тако што ће другостепени суд одбити тужбени захтев у целости, а тужиоца обавезати на накнадту трошкова поступка.

Одговором на жалбу тужилац оспорава жалбене наводе туженог као неосноване, те је предложио да се побијана одлука потврди.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде у границама одређеним чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014), Привредни апелациони суд, као другостепени, налази да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1- 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Није учињена ни битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. О битним чињеницама дати су јасни разлози и пресуда нема таквих недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Поступак у овој правној ствари инициран је подношењем тужбе ради накнаде штете и повраћаја датог са наводом да су правни претходник тужиоца и правни претходник туженог били у уговорном односу по основу Уговора о промету непокретности закључен 02.12.1991. године, за који је пресудом Привредног суда у Београду П 1780/13 од 26.09.2013. године утврђено да је ништав. Пресудом Привредног апелационог суда Пж 9793/13 од 16.01.2014. године, делимично је преиначена наведена пресуда и тужилац је обавезан да привредном друштву Property development д.о.о. из Београда преда кат. парцелу бр.54/1 КО Стари Град и све објекте на тој парцели. Након доношења ове одлуке, тужилац је у поступку принудног извршења исељен из наведене непокретности. Тужилац је је тужбени захтев засновао на чињеници да је непокретности користио од 1991. године, када га је тужени увео у посед, као савестан купац, понашајући се као власник, да је у целости исплатио купопродајну цену и додатно инвестирао у изградњу објеката, те да након утврђења ништавости уговора који је правни основ стицања својине, и враћа истог, има право на враћање датог.

Тужени је оспорио тужбени захтев, са наводим да је тужилац био несавесна страна код закључења уговора од 02.12.1991. године, да не постоје докази да је тужилац купопродајну цену платио у целости, да право коришћења земљишта није било предмет процене, да није плаћао накнаду за коришћење туђе ствари, да је захтев за повраћај застарео, те да тужилац нема право на повраћај датог јер Уговор није закључен у законом прописаној форми. Оспорио је финансијску документацију коју је доставно тужилац.

Пресудом Привредног суда у Београду П 4216/15 од 23.06.2017.године у ставу првом је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 79.957.610.00 динара,

(грађевинска вредност објекта који је тужилац изградио), са законском затезном каматом од 14.04.2017. године, као дана вештачења, па до дана исплате, док је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу у којем је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 1.110.071.955,00 динара (тржишна вредност објекта и права коришћења земљишта на кат.парц.бр. 54/1 КО Стари Град), са законском затезном каматом од 14.04.2017. године. У ставу трећем обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 679.000.00 динара. Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5514/17 од 22.08.2019.године потврђена је пресуда у ставу II изреке, а преиначена у ставу првом изреке и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужени исплати износ од 79.957.610.00 динара са законском затезном каматом.

Пресудом Врховног касационог суда Прев 170/2020 од 25.02.2021. године делимично је усвојена ревизија тужиоца и укинута пресуда Пж 5514/17 од 22.08.2019. године у ставу I изреке, и пресуда Привредног суда у Београду П 4216/15 од 23.06.2017. године у ставовима другом и трећем изреке и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Поступајући по упуту Врховног касационог суда, првостепени суд је утврдио да је дана 02.12.1991. године, закључен Уговора о промету непокретности између Државе СФРЈ - Савезни секретаријат за народну одбрану, Војна пошта 2082-27 Београд у својству продавца и ДП „Комет" и ДД Беомедицина из Београда, у својству купаца. Предмет уговора је промет непокретности и имовине Војне поште која обухвата комплекс војних непокретности у улици Булевар војводе Бојовића број 4 у Београд, које су ближе наведене у члану I уговора, као и право коришћења земљишта на коме се објекти налазе и земљишта потребног за редовну употребу, за купопродајну цену у износу од 102.500.000,00 динара. Продавац се обавезао да непокретности испражњене од лица и ствари преда купцу до 17.12.1991.године. Купци су се обавезали да цену из уговора плате у оброчним исплатама и то прву рату у износу од 30.750.000.00 динара до 17.12.1991.године, а преостали износ у још 11 једнаких месечних рата које су доспевале сваког 17. у месецу за период од 17.01.1992.године до 17.11.1992.године, са валоризацијом рата, уплатом на жиро рачун Војнорачуноводног центра Београд. У члану II уговора наведено је да је саставни део уговора решење команданта прве Војне области ин.број 267-189/91 од 29.11.1991.године. Потом, на основу Уговора од 15.01.1992.године, закључен између ДД Беомедицина Београд и Предузећа за производњу трговину и издавачку делатност Комет д.о.о. Београд, права и обавезе из наведеног Уговора у целини преузима ДД Беомедицина, која је правни претходник сада означеног тужиоца, из чега првостепени суд закључује да постоји активна и пасивна легитимација парничних странака у овом поступку по захтеву за враћање датог, у смислу члана 104. став 1. Закона о облигационим односима, а након утврђења ништавости наведеног уговора и враћања предмета продаје продавцу.

Првостепени суд из Извода из поседовног листа Градског геодетског завода од 07.01.1982. број поседовног листа 2715. за непокретност (каснија кат.парцела 54/1) утврђује да је уписано да је иста у друштвеној својини, корисника Савезног секретаријата за народну одбрану, Београд, док из уверења Градског геодетског завода у Београду, од 30.12.1992.године утврђује да се кат.парцела 5471 води у поседовном листу 2715 на Државни секретаријат народне одбране, без промене од 1982. године. Такође утврђује да је решењем суда Дн 279/64 од 16.01.1964. године у Зк.ул. 3 КО Београд извршена укњижба права коришћења на зградама на кат. парц. 54 са корисника Предузећа за израду одеће и рубља "Партизан" из Београда (правни претходник Беко ад Београд) у корист Државног секретаријата за ПО ФПРЈ (правни претходник СФРЈ-ССНО) и то на основу пресуде Привредног суда у Београду П-913/63-9 од 15.10.1963.

године са правноснажном другостепеном пресудом Врховног привредног суда Сл-1179/63-3 од 22.12.1963. године. Против наведеног решења изјављена је жалба (забележба Дн 6354/64 од 25.09.1964. године) након чега је решењем Окружног суда у Београду Гж-6316/64 од 29.10.1964. године укинута првостепено решење Дн 279/64 од 16.01.1964. године и донето ново решење првостепеног земљишно-књижног суда Дн 8180/64 којим је брисан упис права коришћења у корист Државног секретаријата чл. НО ФНРЈ и поново успостављен упис права коришћења у корист Предузећа за израду одеће и рубља "Партизан" из Београда. После решења Окружног суда у Београду Гж-6316/64 од 29.10.1964. године нису вршени уписи у земљишно-књижном поступку поводом правноснажне пресуде Врховног привредног суда Сл-1179/63-3 од 22.12.1963. године. Имајући у виду утврђене чињенице, односно да је продавац имао правни основ за стицање права својине, као и чињеницу да је саставни део уговора решење команданта прве Војне области, те да је уговор оверен од стране Војног правобранилаштва којим се констатује да је уговор правно ваљан, првостепени суд налази да тужилац није несавесна страна, односно да је имао основа у уверењу да је закључио правно ваљан уговор, због чега налази да није основан предлог туженог да тужилац нема право на повраћај датог у смислу члана 104. став 2. Закона о облигационим односима.

Ценећи да ли је тужилац измирио купопродајну цену у целости првостепени суд утврђује да се тужилац обратио продавцу са захтевом за издавање потврде да су у целости измирене обавезе по Уговору закљученим са ВП број 2082-27, заведеним под бројем 287-190/91 од 02.12.1991. године и то укупна купопродајна вредност у износу од 102.500.000.00 динара. По наведеном захтеву РС Министарства одбране Сектор за буџет и финансије Рачуноводствени центар интерни број 171/145 од 30.12.2011. године је доставио обавештење из којег произлази да је продавац, провером у Рачуноводствени центар, утврдио да је тужилац извршио уплате дана 18.12.1991. године у износу од 3.075.000.00 динара и дана 22.01.1992. године у износу од 652.273.00 динара, док из дописа Војне поште број 2082 заведен под бројем 27/114-15 од 18.06.1993. године, произлази да је тужени извршио уплате свих уговорених рата и то прву рату дана 18.12.1991. године у износу од 3.075.000.00 динара, другу рату дана 22.01.1992. године уз износу од 652.273.00 динара и преосталих 10 рата валоризовану у износу од 46.929.030.00 динара, једнократном уплатом дана 17.03.1993. године, на који начин је продавац потврдио плаћање купопродајне цене у целости. Наведено произлази и из налаза и мишљења судских вештака АА и ББ који је приложен од стране тужиоца у прилогу поднеска од 17.12.2021. године, а који је сачињен на основу достављене оригиналне документације од стране тужиоца, односно оригиналне уплатнице. У налазу се констатује да је тужени у својству продавца књижио прву деноминовану рату са 10 пута у износу од 3.075.000,00 динара и другу деноминовану рату са 10 пута у износу од 652.273,00 динара, док трећу рату у својим пословним књигама није приказао, али је уплата треће рате утврђена на основу извода Кредитне банке Београд од 17.03.1993. године за уплаћених 46.929.030.00 динара.

Сходно утврђеном чињеничном стању, првостепени суд налази да тужилац има право на повраћај датог у смислу члана 104. став 1. Закона о облигационим односима, након утврђења ништавости уговора из разлога што Уговор о промету непокретности од 02.12.1991. године није закључен у законом прописаном поступку према тада важећем Закону о промету непокретности, налазећи да је тужилац исплатио уговорену купопродајну цену, као и да на страни купца нема несавесности која би водила одбијању захтева за повраћај онога што је дато по основу ништавог уговора.

У погледу висине тужбеног захтева, првостепени суд полазећи од става Врховног касационог суда, да висина новчаних средстава које тужилац има право на враћање, може бити исказана и кроз тржишну вредност непокретности, јер новац којим је

тужилац исплатио купопродајну цену више није средство плаћања, па се наведени износ може утврдити кроз ревалоризацију или кроз исплату тржишне вредности, уколико је непокретност купљена по тржишној цени у време закључења уговора, а на тржишту нису настале чињенице коју су битно утицале на тржиште предметних ствари, закључује да тужилац има право на враћање тржишне вредности непокретности. Наиме, првостепени суд је ценио да ли су непокретности продате овде тужиоцу по тржишној цени или је непокретност продата по привилегованим условима, имајући у виду повреду процедуре при закључења уговора што је и био разлог ништавости, па је утврдио да је уговорена цена уговорена као тржишна. Наведна чињеница произлази из дописа Војне поште број 2082 број 27-223-111 од 09.08.1990.године, који је упућен Скупштини града Београда, у вези преноса групе војних објеката у улици Доњоградски булевар 2а, у ком допису се наводи да је комисија проценила вредност непокретности на наведеној локацији на износ од 75.234.939.00 динара, слободну од лица и ствари, па је непокретност понуђена по тој цени, са напоменом да је и РО „Беко“ заинтересован за ове непокретности, са ким су неуспешно пре тога вођени преговори. Како је уговорена цена између овде парничних странака била 102.500.000.00 динара, по ставу првостепеног суда не стоје наводи туженог да је уговорена цена била привилегована. У односу на ревалоризацију датих средстава, првостепени суд утврђује да плаћена новчана средства више нису средство плаћања, а судски вештаци су обрачуном конверзије динарских износа уплаћених у периоду од 1991.године до 1993.године у немачким маркама на дан уплате и конверзијом немачке марке у евре на дан 01.01.2002.године дали коначно мишљење да укупно уплаћени износи по купопродајном уговору од стране тужиоца износе 3.591.647.43 евра, али су судски вештаци у налазу навели и да због познатог монетарног хаоса и галопирајуће инфлације у периоду од 1991 до јануара 1994. године валоризација динарских износа не даје реалне износе које обезбеђује, а због инфлаторне штете, али и да такво уврђење не представља адекватан еквивалент вредности непокретности у моменту уврђења ништавости правног посла више од двадесет година, па налази да тужилац може потраживати тржишну вредност предмета продаје. Из извештаја Комисије вештака од 20.04.2017. године, вредност наведених објеката на дан 13.07.2007. године, износила је 8.969.916,00 евра, што на дан вештачења износи 1.110.071.955,00 динара, док по извештају од 25.01.2023. године, тржишна вредност непокретности на дан вештачења 01.07.2022. године, износи 1.755.620.230,00 динара, што по средњем курсу НБС износи 14.955.334,95 евра. Тужени се, преко ангажованог стручног лица ВВ сагласио са утврђењем тржишне вредности објеката и права коришћења земљишта на кат.парц.бр. 54/1 у износу од 8.969.916,00 евра, па сходно коначно опредељеној висини тужбеног захтева обавезује туженог да тужиоцу плати износ од 8.969.916,00 евра, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе, сходно члану 104. став 1. и члану 214. Закона о облигационим односима.

Првостепени суд је ценио и приговор застарелости потраживања, за који је нашао да није основан, имајућу у виду да је ништавост правног посла на основу кога је извршено плаћање утврђена 26.09.2013. године, а да је тужба поднета 07.07.2015. године, те да није протекао рок у смислу члана 361. став 1. Закона о облигационим односима у ком је тужилац могао захтевати враћање по основу ништавог уговора.

Правни став првостепеног суда у целости прихвата и Привредни апелацини суд, без потребе понављања, сходно члану 396. став 2. Закона о парничном поступку, а наводима жалбе није доведена у питање правилност и законитост побијане одлуке.

По ставу Привредног апелационог суда правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужиоцу плати износ од 8.969.916,00 евра, са законском затезном каматом од 07.07.2015. године, на име враћања датог по основу уговора за кога је правноснажно утврђено да је ништав, након што је утврдио да је тужилац платио уговорену

купопродајну цену и да је вратио предмет купопродаје. По правилу, враћање датог, односно враћање плаћене купопродајне цене у новцу се враћа у новцу. Међутим, како новац који је дат није више средство плаћања, вредност датог новца се може утврђивати и на други начин, па и кроз утврђивање вредности предмета продаје у време враћања, уколико је плаћена цена тржишна цена. Првостепени суд је утврдио да је тужилац платио тржишну вредност непокретности, па је утврђујући тржишну вредност предмета продаје, са којом висином је сагласан и тужени, правилно нашао да је основан захтев тужиоца за враћање тако утврђеног износа.

Није основан жалбени навод туженог, а што је истицано и током првостепеног поступка, да тужилац није доказао да је у целости измиро купопродајну цену, указујући да у пословној евиденцији туженог, односно продавца, није евидентирана уплата треће рате, а достављени докази од стране тужиоца су произвољни и супротни императивним прописима. Међутим, у поступку извођења доказа вештачењем преко вештака економско финансијске струке утврђено је да је тужилац у својству купца уплатио у уговореним терминима прву рату дана 18.12.1991. године у износу од 30.750.000.00 динара и другу рату дана 22.01.1992. године у износу од 6.522.727.00 динара. те да је извршно и исплату преосталих рата путем једнократне уплате у износу од 46.929.030.00 нових деноминованих динара, односно 469.290.030.00 старих динара и то дана 17.03.1993. године. Тужени је књижио прву деноминовану рату са 10 пута у износу од 3.075.000,00 динара и друг деноминовану рату са 10 пута у износу од 652.273,00 динара, док трећу рату није приказао у пословној евиденцији, али су судски вештаци уплату треће рате утврдили на основу достављене документације од стране тужиоца, и то извода Кредитне банке Београд од 17.03.1993.године за уплаћених 46.929.030.00 динара, извода Кредитне банке Београд од 22.01.1992.године за уплату у износу од 6.522.727.00 динара, које су пратили извештаји о задужењу Службе друштвеног књиговодства на дан извршених уплата, што значи да је тужилац доставио доказ да је купопродајну цену платио у уговореном износу. Да је тужилац платио купопродајцу цену потврдио је и сам тужени у потврди о измирењу обавезе садржане у допису Војне поште број 2082 27/114-15 од 18.06.1993. године. Чињеницу плаћање купопродајне цене у целости потврђује и то што тужени није тражио плаћање остатка купопродајне цене од стране тужиоца, након увођења тужиоца у посед, а навод да цена није плаћена први пут је изнет током овог поступка.

Нису основани ни жалбени наводи којим се оспорава чињеница да је уговор закључен по тржишним условима, односно да је између странака уговорена тржишна цена предмета продаје. Тужени у жалби указује да се не може прихватити као тржишна цена она цена која је постигнута међу уговорним странкама, јер није спроведен поступак јавног оглашавања, а тужилац није платио порез на пренос апсолутних права, нити се Пореска управа изјаснила о висини тржишне вредности предмета продаје. Такође, током поступка није достављен доказ на основу којих параматара је Комисија туженог извршила процену предмета продаје. По ставу Привредног апелационог суда, тачни су наводи да уговор није закључен у поступку јавног оглашавања, што је и један од разлога за утврђење његове ништавости. Међутим, Републички завод за статистику и Пореска управа нису доставили податак о тржишној вредности непокретности на кат.парцели 54/1 КО Стари град на дан закључења уговора, јер га нису имали. Тужилац се потом обратио Војном архиву са захтевом за достављање Уговора о купопродаји са свим саставним деловима (пратећим актима дефинисаним чланом 11 уговора) на који је одговорила Војна пошта бр. 1097 дописом од 27.07.2022. године, да исти не поседују. Уз одговор је достављен допис Војне поште бр. 2082 ин. бр. 1325-3/89 од 08.06.1989. године, упућен Београдској конфекцији „Беко" из ког се утврђује да су вођени преговори између Војне поште бр. 2082 и Београдске конфекције „Беко" у вези преноса војних

непокретности на Доњоградеком булевару бр. 2 у Београду уз накнаду, као и да је упућен допис Скупштини града Београда, у вези продаје наведених објеката, које је Комисија тужиоца проценила на износ од 75.234.939.00 динара. Како је уговорена цена већа (102.500.000.00 динара) од процене Комисије туженог, а тужени није доказао да је процена засновна на умањеним ценама, која је претходно понуђена јединици локалне самоуправе али и другом привредном субјекту, претпоставља се да је наведена процена извршена по тада тржишним условима, уколико се не докаже супротно, што тужени није доказао.

Наводи да је уговор закључен супротно одредбама Закона о промету непокретности али и Закону о средствима и финансирању ЈНА није од утицаја на правилност првостепене одлуке, обзиром да је правна последица наведене чињенице утврђена пресудом Привредног суда у Београду П 1780/13 од 26.09.2013. године, којом је утврђено да је наведени уговор ништав, а у овом поступку се одлучује искључиво о праву на враћање по основу уговора за који је утврђено да је ништав, сходно члану 104. став 1. Закона о облигационим односима.

Жалбом се посебно указује да је тужилац у закључењу наведеног уговора био несавесна страна, због чега је изгубио право на враћање датог у смислу члана 104. став 2. Закона о облигационим односима, што Привредни апелациони суд не прихвата. Ово из разлога што је тужилац закључењем уговора са туженим могао бити у уверењу да се ради о правно дозвољеном уговору, имајући у виду да је исти оверен од стране Војног правобранилаштва као правно ваљан, а који је био у обавези, да са повећаном пажњом цени испуњеност услова за закључење уговора на начин како је то учињено, сходно члану 18. став 2. Закона о облигационим односима. То значи да незнање тужиоца не може утицати на правну ваљаност уговора, али га незнање не чини несавесним у тој мери да би изгубио право на враћање датог.

У односу на жалбени навод да право коришћења земљишта није било предмет процене и продаје, јер исто није било у промету, због чега код утврђења тржишне вредности предмета продаје, ради враћања датог, иста не може бити предмет процене, Привредни апелациони суд указује да је чланом 1. Уговора од 02.12.1991. године, као предмет продаје наведено право коришћења земљишта на коме се објекти налазе и земљишта потребног за његову редовну употребу (кат.пар. 54/1 површине 9.103м²), из чега следи да је и право коришћења пренето на тужиоца заједно са преносом права својине на наведеним објектима, те да је тужиоцу, након исплате купопродајне цене предат предмет продаје у целости, из чега следи да све што је било предмет продаје је имало цену која је формирана на основу тржишних услова у време закључења уговора.

Правилна је одлука и о трошковима поступка донета правилном применом члана 153. члана 154. и члана 163. Закона о парничном поступку, који су одмерени према важећој АТ и ТТ у време настанка обавезе, а делимично преиначење одлуке не утиче на досуђене трошкове поступка, јер је тужени успео у незнатном делу.

Са изнетих разлога и применом члана 390. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у ставу I изреке ове пресуде.

Међутим, основано се у жалби туженог указује да је погрешно првостепени суд применио материјално право када је тужиоцу досудио камату на износ од 8.969.916,00 евра, од дана подношења тужбе до исплате, применом члана 214. Закона о облигационим односима. Ово из разлога што код враћања датог у смислу члана 104. став 1. Закона о облигационим односима, након утврђења ништавости уговора на основу кога је плаћена купопродајна цена, уговорна странка има право да тражи враћања оног што је дала, док право на камату зависи од савесности странака. У конкретном случају новац који је тужилац дао није више средство плаћања, па се вредност датог новца утврдила кроз утврђивање вредности предмета продаје у време враћања, на који начин се реституција

датог врши враћањем тржишне вредности непокретности утврђене на дан враћања, након утврђења да је таква цена и плаћена. Вредност предмета продаје у време враћања је утврђена у износу од 8.969.916,00 евра, из чега следи да тужилац има право на повраћај датог, утврђеног на дан враћања, а то је дан доношења првостепене одлуке, због чега је побијана одлука у том делу преиначена, па је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени плати законску затезну камату на наведени износ од дана поношења тужбе до дана враћања.

Сходно изнетом, одлучено је као у ставу II изреке преименом члана 394. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку.

Одлука у ставу III изреке, донета је применом члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, па како је тужени успео у поступку по жалби у односу на споредно потраживање, камату, то је тужилац обавезан да туженом плати износ од 18.000,00 динара, на име трошкова састава жалбе по АТ, за поступке најниже вредности спора.

БЖ/МС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА -СУДИЈА
Горан Савић с.р.**

За тачност отправка